

РЕШЕНИЕ

№ 9986

гр. София, 21.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 06.12.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Георги Бозуков

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **9723** по описа за **2024** година докладвано от съдия Боряна Петкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на юрк. Е. П., като пълномощник на ДИРЕКТОРА на Дирекция „Инспекция по труда“ (ДИТ) – [населено място], срещу РЕШЕНИЕ №3616/06.08.2024г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 147^{ми} с-в по н.а.х. дело №16183/2023г.

Касаторът претендира за неправилност на обжалвания съдебен акт като постановен в противоречие с материалния закон. Поддържа, че първостепенният съд неправилно е тълкувал събраните по делото писмени и гласни доказателства. Смята за безспорно извършването на нарушение по чл.2, ал.1 във вр. с чл.16, ал.1 от Наредбата за задължително застраховане на работниците и служителите за риска „трудова злополука“ (Наредбата). Твърди, че ако при възникване на трудовото правоотношение с работника Г. К. Г. работодателят своевременно беше подал до застрахователя необходимата за това информация, то застрахователят би включил на свой ред и работника Г. в кръга на застрахованите лица. Намира за безспорно установено обстоятелството, че дружеството -работодател не е изпълнило своевременно това свое задължение, тъй като не представя писмен документ за своевременно уведомяване на застрахователя към датата на възникване на трудовото

правоотношение. Прави искане за отмяна на обжалваното съдебно Решение и вместо него, по същество на спора, да бъде потвърдено НП №01-2300409/16.10.2023г., издадено от директора на ДИТ – [населено място]. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение за две съдебни инстанции.

Ответникът – „ИНФРАСТРУКТУРНО СТРОИТЕЛСТВО“ АД, ЕИК[ЕИК], оспорва жалбата. Доводи за нейната неоснователност излага в представени по делото писмени бележки по същество на спора. Претендира да му бъдат присъдени разноски.

Прокуратурата на РБългария, представлявана от прокурор К. от Софийска градска прокуратура (СПП), дава заключение за основателност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл.218, ал.2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното: Касационната жалба е подадена в срока по чл.211 АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С НП №01-2300409/16.10.2023г., на „Инфраструктурно строителство“ АД, в качеството му на работодател по смисъла на §1, т.2 от Допълнителните разпоредби (ДР) на Закона за здравословни и безопасни условия на труд (ЗЗБУТ), е наложено административно наказание „имуществена санкция“, в размер на 300 (триста) лева, на основание чл.416, ал.5 във вр. чл.415в, ал.1 от Кодекса на труда (КТ),

за това, че към 21.06.2023г. (първият ден за започване на работа и доказано реално изпълнение на служебните задължения на работника) не е застраховал за своя сметка за риска „трудова злополука“ работника Г. К. Г., който е в трудови правоотношения с търговеца и изпълнява длъжността „шпакловчик“, по силата на сключен с търговското предприятие Трудов договор №542/21.06.2023г. и извършващ работа в спомагателната дейност на предприятието – икономическа дейност „Специализирани строителни дейности“, при която трудова дейност съществува опасност за живота и здравето му, с което са нарушени разпоредбите на чл.2, ал.1 във вр. с чл.16, ал. 1 от Наредбата. Административно - наказващият орган, предвид фактите, че нарушителят е предприел своевременни действия по отстраняване на нарушението и че същото не е рефлектирало пряко върху работника, като няма данни за настъпили вредни последици, е приложил специалната санкционна разпоредба на чл.415в, ал.1 КТ. При определяне размера на административното наказание „имуществена санкция“, същият е определил предвидения в закона максимален размер, с оглед на това, че е установено същото нарушение за повече от един работник на търговското предприятие.

Не се спори по фактите, че съгласно Заповед №РД-06-44/22.11.2022г. на министъра на труда и социалната политика, за прилагане по икономически дейности през 2023г., е определен коефициент на трудовия травматизъм за икономическа дейност „Специализирани строителни дейности“ (основната дейност, извършвана от дружеството - ответник по касация) – 1,15, т.е същият е по-висок от определения среден коефициент на трудовия травматизъм за страната от 0,64.

С обжалвания съдебен акт е ОТМЕНЕНО НП №01-2300409/16.10.2023г.

За да постанови този правен резултат първостепенният съд е събрал относими писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел следното: НП е издадено от компетентен административно-наказващ орган по смисъла на чл.47, ал.2 ЗАНН и въз основа на редовно съставен Акт за установяване на административно нарушение

(АУАН), който е бил предявен на нарушителя. Както в АУАН, така и в оспореното НП, ясно и недвусмислено е описано нарушението и обстоятелствата, при които е извършено. Въз основа на събраните доказателства – Застрахователна полица №580009401523/ 01.06.2023г., Общите условия за задължителна застраховка „трудова злополука“ на Застрахователна компания (ЗК) „Уника Живот“ АД, справки и становища на застрахователното дружество, първостепенният съд е приел, че ответникът по касация „Инфраструктурно строителство“ АД не е извършило от обективна страна вмененото му нарушение на чл.2, ал.1 от Наредбата, във връзка с което неправилно е била ангажирана административнонаказателната му отговорност. Съдът приема, че не е осъществен фактическият състав на нарушението по отношение на Г. К. Г., който към момента на постъпването си на работа е бил застрахован за риска „трудова злополука“.

Тези изводи се споделят изцяло от настоящия решаващ състав.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл.219, ал.1 АПК, поради което и на основание чл.220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от СРС, 147^{III} с-в.

Съгласно разпоредбата на чл.52, ал.1 ЗЗБУТ работещите, които извършват работа, при която съществува опасност за живота и здравето им, се застраховат задължително за риска „трудова злополука“ за сметка на работодателя при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет. Този акт е Наредбата за задължително застраховане на работниците и служителите за риска „трудова злополука“, като според установеното в чл.2, ал.1 от нея, на задължително застраховане подлежат работниците и служителите, които извършват работа в основната и спомагателната дейност на предприятия, принадлежащи към икономическа дейност с трудов травматизъм, равен или по-висок от средния за страната, каквото предприятие безспорно е „Инфраструктурно строителство“ АД. Разпоредбата на чл.16, ал.1 от Наредбата определя, че договорът за задължителната застраховка „Трудова злополука“ се сключва от работодателя и застрахователя или от упълномощени от тях лица за всяка календарна година.

„Инфраструктурно строителство“ АД е изпълнило горепосочените задължения чрез сключване на Застрахователна полица №580009401523/01.06.2023г. за риск „трудова злополука“ с период на покритие 05.06.2023г. – 04.06.2024г. със ЗК „Уника Живот“ АД. По отношение на работника Г. К. Г., от момента на започването му на работа на 21.06.2023г., за дружеството ответник по касация е възникнало задължение да го застрахова за „трудова злополука“ за остатъка от календарната 2023г. Логично Г. К. Г. не е бил включен в първоначалния списък на застрахованите лица, с оглед на това, че застрахователният договор е сключен преди постъпването му на работа в „Инфраструктурно строителство“ АД. Този договор обаче, се прилага и спрямо него, по силата на предвиденото в чл.8, ал.2 и ал.3 от Общите условия към договора, а именно: ал.2 „След като застрахователният договор влезе в сила в обхвата на застрахователното му покритие може да се включи ново застраховано лице, само ако новото лице придобие статут на нов служител/работник или ако лицето промени условията на работа със застрахователя, вследствие на което премине в група, подлежаща на задължително застраховане съгласно Наредбата за задължително застраховане на работниците и служителите за риска „Трудова злополука“; ал.3 „Лицата по предходната алинея се включват автоматично в групата на застрахованите лица, като застрахователят им предоставя застрахователно покритие от 00:00 часа на

деня на назначаването им на работа съответно промяната на трудовия им договор. Отговорността на застрахователя за тези служители се определя въз основа на брутното им трудово възнаграждение, посочено в трудовия им договор“. В ал.4 на същата разпоредба от Общите условия е предвидено и задължението за предоставяне на данните на тези лица от застрахователя, но изрично и в самата полица е вписано, че срокът за това е до 15 дни преди изтичане на срока на договора (в случая през месец юни 2024г.), а не при наемането на всяко лице поотделно. Доколкото този срок не е бил настъпил, съдът приема, че съответно на условията на застрахователната полица, към 21.06.2023г. и към датата на извършване на проверката от служители на ДИТ – [населено място], за работника Г. К. Г. е имало валидно сключена застраховка „трудова злополука“. На дата 09.08.2023г., след проверката, името на процесния работник е посочено изрично в допълнително представения списък на лицата, включени в застраховката, с което е изпълнено договорното задължение на работодателя по полицата. Видно от писма, изх. №185/02.08.2023г. и №190/09.08.2023г. от представителя на застрахователя, полицата е била валидна, очевидно премията е била заплатена и договорът не е бил прекратен. Доколкото се касае до професионална застраховка в полза на трето лице – работник, сключена от неговия работодател, е възможно, по силата на свободата на договаряне, да се прилагат различни условия от обичайните полици, при които задължително предварително се посочват застрахованите лица. Волята на страните по застрахователния договор е ясна и изрично предвижда, че лицата, чиито имена не са посочени в първоначалния списък, стига да са наети от дружеството, се включват в застрахователното покритие от 00.00 часа на деня на постъпването им на работа. Не са установени пречки пред прилагането на договора и спрямо Г. от 00.00 часа на 21.06.2023г. Следователно, към датата на извършване на проверката и към датата на съставяне на АУАН, работникът Г. К. Г. е бил застрахован за риска „трудова злополука“ и дружеството не е извършило вмененото му нарушение.

По изложените доводи настоящият касационен състав приема, че първостепенният съд е постановил валидно, допустимо и правилно решение, в съответствие с материалния закон и без да е допуснато съществено нарушение на процесуалните норми, което да съставлява отменително основание.

При този изход на спора и на основание чл.63д, ал.1 ЗАНН във вр. с чл.143, ал.3 АПК, на ответника по касация се дължат разноски за адвокатско възнаграждение за касационното производство, в размер на 500 (петстотин) лева, съгласно представения списък и доказателства за извършването им.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, III^{-ти} Касационен състав

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ №3616/06.08.2024г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 147^{-ми} с-в по н.а.х. дело №16183/2023г.

ОСЪЖДА Дирекция „Инспекция по труда“ – [населено място], представлявана от директора, с адрес: [населено място], пл. „Г. И. - Македонче“ №9, да заплати на „Инфраструктурно Строителство“ АД, ЕИК[ЕИК], сумата 500 (петстотин) лева –

разноси по к.а.х. дело №9723/2024г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.